

kunnet, men det er altid bedre at have den skæne Lov for sig. Det er altsaa nærmest i de Tilfælde, jeg tror, at Loven kunde udøve nogen praktisk Nytte, og derfor vil jeg i alt Fald ikke i dette Øieblik tage nogen Beslutning om, hvorvidt jeg til det Sidste vil holde paa Loven eller stemme mod den; thi Et er mig klart: Skulle vi til at tage under Overveielse, hvilke Bestemmelser der mangle, hvilke Bestemmelser det var ønskeligt, at de havde foruden denne, Bestemmelser, som jeg gjerne vil indrømme kunne være saa godt som nødvendige for at supplere den mindre klare Affattelse af Lovforlaget, saa ville vi komme ind paa et meget stort Lovgivningsomraade, hvor en Lov vistnok ikke paa nogen Maade kan fremgaa af det private Initiativ eller af et Udvalgs Arbejde. Seg vil altsaa antage, at det er rettest, at dette Lovforslag gaar umiddelbart til 2den Behandling; men jeg vil tilsidst gjøre min Afstemning derover afhængig af væsentlig een Ting, og det er af Spørgsmaalet om, hvorledes det sidste Punktum i Lovforlaget skal forstaaes, om det tillige skal forstaaes saaledes, at det indeholder et absolut Forbud imod, at der ved en Ægtepagt, indgaaet før Ægteskabet, kan træffes Bestemmelse om, at Ægtefolkene ville opretholde Formuesfællesskabet. Det forekommer mig dog at ville være en høist mærkvaerdig Indskrænkning i Kontraktfriheden, om man paa en Tid, hvor Kvinden er i sin hele Frihed, hvor hun endnu ikke paavirktes af sin Mand, eller hvor han i alt Fald ikke har nogen saadan afgjørende Indflydelse over hende, og hvor hun kan raadsføre sig med sine Værender og Venner om, hvorledes der skal forholde sig, hvad hun indfører i Boet, vilde, naar hun antog, at Ægteskabets sande Lykke fordrede, at der ikke skete nogen Indskrænkning i Mandens Raadhighed over Fællesboet, formene hende at træffe en saadan Bestemmelse. Ordene ere affattede saaledes, at de kunne give Anledning til at tvivle om, hvorvidt man har tænkt sig, at det kun i Ægteskabet skal være forment at træffe Bestemmelse, hvorved Lovens Virksomhed udelukkes. At forbyde Lo, der ville indlade sig i Ægteskab sammen, før Ægteskabet at tage en Bestemmelse som denne: „Vi ville have et fuldstændigt Livsfællesskab og et fuldstændigt Formuesfællesskab“, forekommer mig fuldstændig urimeligt, og det kan jeg ikke paa nogen Maade gaa ind paa. Seg vil endnu blot gjøre to Bemærkninger, som jeg frem sætter, for at de kunne blive modtagne, hvis de ikke ere rigtige. Den ene er den, at jeg anser det for givet, at, efterat denne Lov er udfommen, maa de Kvinder, som have en selvstændig Virksomhed, over hvis Indtægter Manden ikke er raadig, sættes i særlig Kommunefkat. Vi faae da en ny Art af kommunal Skatteydelse, og det vil nok Digningskommissionen finde Raad for, thi naar f. Ex. en stor Modehandlerinde indlader sig i Ægteskab med en Mand, som selv ikke har

nogetsomhelst Erhverv, og som væsentlig kun bruges til at bringe Hattæsterne omkring, saa kan man jo ikke beskafte ham af Alt, hvad Konen erhverver; men skulde de saa slippe med, at han blev beskattet af det, han selv erhverver, saa vilde det give et for Kommunen altfor ringe Udbytte. Seg tror derfor, at det er en af de Konsekventer, som dette Lovforslag vil føre til, at vi faae Husfruer som Skatteydere. Dernæst er der et andet Punkt, som allerede min ærede Kollega foran mig (Ogenbøll) nylig berørte, nemlig dette Lovforslags Indflydelse paa § 29 i Arveloven, som bestemmer, at Moderen, saalange hun lever i Ægteskab med Børnenes Fader, ikke uden dennes Samtykke maa gjøre nogen Forandring i Børnenes lovbestemte Arveret efter hende. Denne Paragraf er altid forekommet mig at være en noget haard og uvigtig Bestemmelse; men jeg kan jo nok forstaa, hvad der har været Grunden til det. Seg finder, at det er naturligt, rigtigt og billigt, at Moderen ligesaa vel som Faderen maa kunne give et af sine Børn efter sin Død noget mere end den lovbestemte Arv af hendes eget Boeslød; men naar denne Bestemmelse kommer frem, som her foreligger, saa forekommer det mig næsten urimeligt, at Moderen i det Tilfælde, hvor hun ogsaa i Ægteskabet har Raadhighed over forskellige Ting, ikke skulde kunne give et af sine Børn noget mere end dens lovbestemte Arv af disse Ting, over hvilke hun selv har Raadhighed. Seg antager altsaa, at det implicite ligger i Lovforlaget, som det foreligger, at en saadan Testationsret herefter skal tilkomme hende. Seg antager iøvrigt — det er en Bemærkning, som maaske ikke strengt hører hjemme her, men som jeg dog ikke kan undlade at fremsætte overfor, hvad det ærede Medlem her foran mig (Ogenbøll) yttrede, — at der ikke er Grund til at sende dette Lovforslag i Udvalg. Seg tror, at man meget godt, uden at have hørt et Udvalg, vil kunne tage Bestemmelse, om man vil tage Lovforlaget eller lade det falde.

Formanden: Ja, Spørgsmaalet om Udvalg vil senere komme til Forhandling. — 5te Landssthingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Mump: Den ærede sidste Taler henvisste til en juridisk Tvivl, som dette Lovforslag kunde frembringe, nemlig med Hensyn til Beskatningen, hvorimod den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) navnlig hentebe sine Indvendinger imod Lovforlaget fra forskellige Fortolkningstvivil, som det kunde foranledige. Seg vil ikke ubetinget vedstaa enhver af hans Betragtninger. Der kunde jo nok være enkelte af dem, som ere mindre uomtvistelige. Seg tror saaledes, at, naar f. Ex. en Jordmoder dør, maa